

[Lone Dybkjær]

ved den, alt andet lige vil være til gavn for barnet.

Det er klart, at fru Ebba Strange har været inde på en hel del af de betragtninger af mere principiel art, der skulle gøres gældende, og dem skal jeg derfor ikke gentage her. Det gælder også hr. Wilhjelm.

Til fremskridtspartiets ordfører vil jeg sige, at jeg oplevede det sådan, at fremskridtspartiet ville gå ind i en positiv drøftelse af dette forslag, men at man naturligvis også i fremskridtspartiet havde delte meninger om tingene.

Til allersidst vil jeg blot sige noget om barnets alder – det var specielt hr. Knud Lind, der var inde på det spørgsmål – og her mener jeg, at allerede i dag har man børnene inddraget i diskussionen om forældremyndighedens placering, når barnet er 12–13 år. Men jeg vil godt understrege, at jeg betragter det som meget afgørende, at man så langt som muligt får forældrene til at enes om denne sag, sådan at barnet ikke bliver tvunget til at foretage et valg mellem sine forældre, sådan som barnet meget ofte vil opleve det, og derfor er det også vigtigt, at man prøver at fastholde en fælles forældremyndighed.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det skal kun være nogle ganske få bemærkninger, for alle ordførerne har jo fulgt det, der også var meningen fra forslagsstillernes side, at man ved denne debat skulle angive nogle synspunkter vedrørende sin egen eller sit partis stilling, og at det skulle være, som ordføreren for forslagsstillerne, fru Lone Dybkjær, udtrykte det, en åben drøftelse. Fru Lone Dybkjær takkede for denne åbne drøftelse, og det vil jeg også gerne gøre, og jeg vil tilføje, at jeg også synes, denne debat har den nytte i forbindelse med spørgsmålet om samkvemsretten, at den bidrager til udformningen af de bestemmelser, som der var en meget udbredt enighed her i folketinget om at foretage en udvidelse af.

Ligeledes har debatten også givet nogle anvisninger med hensyn til arbejdet i det udvalg, der er nedsat, og som om nogle måneder, vel her engang til sommer, forventes at kunne afslutte arbejdet, således at man derefter kan overveje, om der skal gennemføres en ny lovgivning.

Og når det har været ønsket, at det skulle være en sådan åben drøftelse, finder jeg heller ingen grund til at gå i enkeltheder med hensyn til, hvad ordførerne har sagt. Men da det er et forslag til folketingsbeslutning og et sådant i princippet kan vedtages, selv om det måske ikke er meningen – en folketingsbeslutning går jo til første behandling, og så er det meningen, at den går til anden behandling – har jeg sagt og vil gerne gentage, at jeg ikke mener, man bør vedtage en folketingsbeslutning i den udformning, denne har, og her tænker jeg ikke alene på de synspunkter, der er fremsat af ordførerne uden for forslagsstillernes kreds, men for så vidt også på det, der er sagt af forslagsstillerne selv. Jeg mener ikke, det er rigtigt her i folketinget at vedtage en folketingsbeslutning, hvori der står: et barn har ret til to forældre uafhængigt af forældrenes ægteskabelige status og samliv, når det erkendes, at denne ret ikke skal følges af en pligt for de implicerede, nemlig de to forældre, til at bøje sig for det, og det erkendes jo.

Jeg forstår, at de, der har udtalt sig om dette, er af den opfattelse – som også jeg er det – at der skal være en ret for en kvinde til at få et barn, og at hun kan have det barn med forældremyndighed for hende selv, som hun kan det i dag, uden at andre skal have retten til at få den. Jeg tror, de fleste er enige om, at sådan må det være, og jeg er lige ved at sige, at den ret mener jeg ikke man kan fratage en kvinde. Hvis det fortsat skal være sådan, vil det i hvert fald ikke være rigtigt at vedtage noget, der ville kunne fortolkes i en anden retning.

I punkt 2 står der: »Forældremyndigheden udøves i fællesskab, medmindre den ene af forældrene...« osv. Jeg mener ikke, udformningen er rigtig, når man gør det til hovedreglen, forstået på den måde, at hvis ingen gør indsigelse, har man under alle forhold, også i et forhold uden for ægteskabet, denne ret – eller pligt, om man vil – til at udøve forældremyndigheden i fællesskab.

Det kan med denne indgang til det betyde, at man får katebaldsituationen, fordi det kan give indtryk af, at de to samboende opfatter det som normalt, at de begge har forældremyndigheden, men så fortryder den kvindelige part, der alene ønsker forældremyndigheden, kort tid efter, og da har vi en af disse situationer, hvor man i allerhøjeste